

— IV tromesečje —

3. oktobar 2015.

1. NADAHNUTI PROŠLOŠĆU – POZVANI DA OBLIKUJEMO BUDUĆNOST

Rođen je šest stotina godina pre Isusa Hrista u selu Anatotu nedaleko od Jerusalima. Kako tradicija kaže, već u petnaestoj godini počeo je da proriče i zbog toga je vrlo često bio u nemilosti vlasti, čak proganjan i zatvaran. Zbog prvih proročanstava u vreme vladavine cara Josije navukao je gnev tadašnjih velikaša i tada je jedva uspeo da spase svoj život. Pogadate li o kome se radi?

Da, reč je o proroku Jeremiji čiju proročku knjigu proučavamo u toku ovog tromesečja. Bio je veoma mlad, bio je hrabar, bio je veran. Mnogi su sledili njegov primer tokom vekova.

Crkvi su potrebni ovakvi mladi ljudi, potrebna joj njihova vernost, njihova snaga, njihova kreativnost, njihova upornost.

Mogla su to biti bilo koja dva adventistička tinejdžera. Jedan je imao četrnaest godina, a drugi sedamnaest. Jedno poslepodne krenuli su u šetnju i obavili razgovor koji je promenio istoriju. To jest, barem je promenio istoriju Hrišćanske adventističke crkve i pokrenuo pokret koji je verovatno uticao na sve prisutne u ovoj prostoriji.

Ta dva dečaka, tinejdžera, nisu dugo šetala pre nego što se njihov razgovor okrenuo ka duhovnim stvarima. Možda su oni bili baš zato pomalo neobični. Mnogi njihovi prijatelji nisu poznavali Isusa.

Drugi su bili hrišćani, ali nisu verovali u ponovni Isusov dolazak. Žalosno, ali činilo im se da čak i među njihovim adventističkim prijateljima većina nije spremna da se uozbilji i pripremi za Isusov dolazak objavljujući tu vest drugima.

“Šta možemo da uradimo?” pitali su se. Odgovor koji su smislili bio je najbolji mogući odgovor.

To su Luter Voren i Hari Fener uradili. “Hajde da se molimo,” predložio je Luter. Kada su dečaci ustali sa molitve, imali su ideju - onu na koju ih je Sveti Duh nadahnuo. Luter je predložio da pozovu još neke dečake da im se pridruže i stvore neku vrstu kluba - društvo koje će drugima da govori o Isusu.

To je bio početak organizacije koju sada zovemo Adventističko omladinsko društvo. Sve omladinske aktivnosti u kojima danas uživamo: izviđači, omladinski izleti, molitveni sastanci za tinejdžere, misionarska putovanja i mnogi drugi programi, imali su svoj početak onog poslepodneva kada su Luter Voren i njegov prijatelj Hari Fener videli problem u crkvi i odlučili da se najpre mole, a zatim da urade nešto u vezi s tim.

Dvadeset i dve godine nakon što su Luter Voren i Hari Fener sazvali prvi sastanak u Hejzeltaunu, Luter Voren, sada propovednik u svojim tridesetim godinama i još uvek aktivan u radu za i sa mladima, postao je predsednik odbora koji je formirala Generalna Konferencija s ciljem da organizuje svetsko društvo za adventističku omladinu.

Duh koji je vodio Lutera Vorena i Harija Fenera da kleknu i mole se o tome kako mogu da pomognu svojim mladim prijateljima i danas je živ i pokreće našu omladinu.

Taj duh pokreće izviđače koji se skupljaju širom sveta da služe, proslavljaju i zajedno uče na lokalnim i internacionalnim kampovanjima. Taj duh pokreće učenike srednjih škola i studente da idu na kratkotrajna misionarska putovanja, da podignu crkvu ili poprave sirotište u zemljama u kojima je takva pomoć potrebna. Taj duh pokreće mlade da daju godinu, ili više, svog života i posвете ga misionarskoj službi u nekoj dalekoj zemlji. Taj duh pokreće tinejdžere na svakom kontinentu koji se sakupljaju na omladinskim saborima i molitvenim sastancima i odlaze poznajući Boga i želeći da Ga podele sa drugima.

Bez obzira na to koliko malo može da bude vaše mesno crkveno omladinsko društvo, vi ste deo svetskog pokreta. Delite iste vizije,

iste ciljeve, isti duh kao tinejdžeri i mladi na suprotnim stranama planete.

Taj duh nije samo duh adventističkog omladinskog pokreta - to je Božji Sveti Duh, on može delovati u vašoj omladinskoj grupi, vašoj crkvi, vašoj školi. On vas može pokrenuti, ako dozvolite da budete nadahnuti onim što je Bog uradio i želi da uradi kroz adventističku omladinu.

Bogu je u ovom veku potrebna vojska. Bog ima vojsku. Da li si spreman da kreneš u aktivnu službu Bogu? Da li smo kao Crkva spremni da podržimo mlade u našim crkvama?

Predlog: Obratite se Bogu kroz 2 ili 3 molitve u kojima ćete tražiti da Sveti Duh vodi mlade kako bi služili Bogu sa svojim talentima.

10. oktobar 2015.

2. STAV ZAHVALNOSTI

„Jer je sve vas radi, da blagodat umnožena izobiluje hvalama na slavu Božiju. Zato nam se ne dosađuje; no ako se naš spoljašnji čovek i raspada, ali se unutrašnji obnavlja svaki dan“
(2. Korinćanima 4,15.16).

Apostol Pavle podseća crkvu koja doživljava nevolje, da stav zahvalnosti neguje neodoljivi duh radosti. Apostol moli crkvu da se usmeri na blagodat Božju koja ih uzdiže i da će tada zahvalnosti biti u izobilju. Crkva kojoj apostol Pavle piše izdržala je mnoge probleme koji bi, sami po sebi, mogli da unište radost svake verske zajednice. Apostol Pavle poziva vernike da svoje oči usmere visoko u zahvalnom proslavljanju Boga i da prime blagoslove koji nadilaze okolnosti u kojima žive.

Elen Vajt, u *Čežnji vekova*, kaže, „Dao je sva bogatstva neba da ih otkupi, pa ipak su ravnodušni prema Njegovoj velikoj ljubavi“ (str. 293). Možda Spasitelj i danas postavlja isto pitanje. Gde su vernici? Gde su ljudi koji dolaze sa srcem punim zahvalnosti? Gde su ljudi koji su tako duboko dirnuti Božjom milošću na Golgoti da im je otkupljenje jedina tema vredna razgovora? Gde su oni čiji su životi promenjeni istinom jevanđelja? Gde su Božja deca koja se žale samo zbog nedostatka reči da izraze ljubav koju osećaju prema Bogu

zbog onoga što je učinio za njih? Džordž Meredith kaže: „Zahvalnost je memorija srca.“ Razmislite kako je danas lako da zaboravimo šta je Bog uradio za nas, ili kako jednostavno može da nam prođe dan a da i ne opazimo Božje blagoslove. Bez obzira kakav je dan, koliko se osećamo iscrpljeno ili napeto, najvažniji trenuci bogoslužjenja koje ćemo ikada imati jesu oni koji su obeleženi zahvalnim proslavljanjem Boga. Zahvalno srce je kao zimzeleno drvo: bilo da pada sneg ili da šiba vetar i lije kiša, zimzeleno drvo nikada ne odbacuje svoje listove. Kako bi to izgledalo kada bismo bili u društvu vernika koji su uvek zahvalni Bogu, bez obzira na okolnosti? Zamislite crkvu u kojoj svi rado izražavaju svoju zahvalnost.

Elen Vajt zapaža: „Za naše je lično dobro da u svežem sećanju sačuvamo svaki Božji dar. Tako je vera ojačana da traži i primi sve više i više. Za nas se veće ohrabrenje nalazi u najmanjem blagoslovu koji smo lično primili od Boga, nego u svim izveštajima koje možemo čitati o veri i iskustvu drugih“ (*Cežnja vekova*, str. 293). Isprobajte to.

17. oktobar 2015.

3. ZAHVALNOST U NEVOLJAMA

Čitajte: 1. Solunjanima 5, 17. 18

Zašto je, ponekad, tako teško da budemo zahvalni? Neki možda misle da nevolje čine da je obožavanje Boga sa zahvalnim srcem teško, ali istorija je pokazala da je istina sasvim drugačija. Ponekad, čak i kada sve ide dobro, mi upijamo ove trenutke tako što uživamo u svojoj dobroj sreći i propuštamo da razmišljamo o Izvoru svega dobrog što nam dolazi. Čak i u vremenu nevolje ili potrebe, Bog je i dalje dobar i On je i dalje naš Bog.

Ponekada nam se čini da nema smisla da zahvaljujemo za nevolje s kojima se suočavamo. Jedan od glavnih razloga zbog kojih treba da zahvaljujemo u svakom životnom trenutku jeste što ne znamo šta će se dogoditi u budućnosti, ali znamo da je Bog dobar. Prema tome, čak i u našim nevoljama možemo da zahvaljujemo Bogu i da Mu bezrezervno poverimo svoj život. Razmišljajte o načinu na koji se očigledna nesreća pretvorila u trijumf:

Kori Bum, u svojoj knjigi „Skrovište“, govori o potrebi da uvek budemo zahvalni:

„Ona i njena sestra Betsi upravo su bile premeštene u najgori nemački logor koji su ikada videle - Ravensbrück. Ulazeći u barake, otkrile su da su prepune i zaražene vaškama. Tog jutra, čitanje stiha iz Biblije, iz 1. Solunjanima, podsetilo ih je da se uvek raduju, neprestano mole i zahvaljuju u svim uslovima. Betsi je rekla Kori da zastane da bi se zahvalile Gospodu za svaki detalj njihovih novih životnih uslova. Kori je u početku glatko odbila da se zahvali za vaške, ali Betsi je bila uporna i Kori je konačno popustila. Tokom meseci koje su provele u logoru, bile su iznenađene koliko često su mogle da proučavaju Bibliju i održavaju molitvene sastanke bez intervencije stražara. Tek nekoliko meseci kasnije saznale su da čuvari nisu ulazili u njihove barake upravo zbog vašaka.”

Možete li da zahvalite Bogu za bol koji osećate jer vas on podseća da se držite Njega?

Predlog

Pozovite vernike da se u grupama mole za duhovnei telesne potrebe onih koji su u različitim nevoljama.

24. oktobar 2015.

4. PROSLAVLJANJE

„Raduj se Gospodu, sva zemljo! Služite Gospodu veselo; idite pred lice Njegovo pjevajući! Poznajte Gospod da je Bog. On nas je stvorio, i mi smo dostojanje Njegovo, narod Njegov i ovce paše Njegove. Ulazite na vrata Njegova sa slavom, u dvore Njegove s hvalom. Slavite Ga, i blagosiljajte ime Njegovo. Jer je dobar Gospod; milost je Njegova uvijek, i istina Njegova od koljena na kjoleno.“ (Psalam 100)

Zapazite da se dva kvaliteta nalaze u Davidovoj pesmi: Poznajte Gospod da je Bog i da Mu pripadamo (svest) i zahvalite Mu i proslavite Ga (odgovor).

Razumevanje ko je Bog osposobljava nas da znamo kako da Mu odgovorimo.

U Bibliji, bogoslužjenje kao da ima dva osnovna kvaliteta: 1) vernik je svestan ko je Bog i šta je On uradio i 2) vernik prikladno odgo-

vara zbog tog saznanja. Taj odgovor može da bude eksplozivni zvuk truba ili pevanje hora, ali možda da bude i tečno izražavanje o Božjim delima blagodati i pravde na zemlji. Vernici mogu da budu tihi u razmišljanju, ili da iz glasa uzvikuju Božje ime. Bogosluženje je i svest o Bogu i prikladni odgovor na našu spoznaju o Njemu.

Celoviti uticaj bogoslužjenja nastaje kada postanemo svesni Boga i pronađemo načine da Mu izrazimo našu ljubav i poštovanje. Što više izražavamo naše sve jasnije razumevanje o Bogu na bogoslužjenju, to više otkrivamo ko je On. Ako je bilo šta dinamično, to je način na koji biramo da proslavljamo i hvalimo Boga. Sa svakom osobom dolazi novi način bogoslužjenja, u smislu da svaka osoba donosi lični dar Bogu. Ako naš život nije živa žrtva, onda naša sedmična molitva, pesma ili dar nije stvarno bogosluženje - ono je u potpunosti nešto drugo. Iako je bogosluženje celovito iskustvo, naše obožavanje Boga izražava se kroz forme. Nažalost, forme mogu da se promene od našeg obožavanja Boga do praznih verskih rutina. Kada forme propuste da vernika povežu s Bogom, javlja se sklonost da krivicu prebacujemo na formu. Čitanja su stara. Pesme su previše poznate. Molitve su bezlične. Odnos između srca bogoslužjenja i formi bogoslužjenja od ključne je važnosti.

Apostol Pavle nas podseća: „Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božiju činite“ (1. Korinćanima 10,31). Da li će vaše obožavanje Boga biti drugačije ove sedmice? Da li ćete biti svesni ko je Bog i šta je On uradio za vas? Da li će te promeniti način na koji ga proslavljate na bogoslužjenju?

31. oktobar 2015.

5. PROMENA UMA

„Pokaži mi, Gospode, put svoj, i ići ću u istini Tvojoj; učini neka se mili srcu mom bojati se imena Tvog. Slaviću Te, Gospode Bože moj, svim srcem svojim, i poštovaću ime Tvoje dovek.“
(Psalam 86,11.12)

U ovom psalmu, um, srce i čitav život uključen je u iskustvo bogoslužjenja. Ova tri dela ljudskog iskustva produbljuju značenje bogoslužjenja.

Apostol Pavle podstiče: „Molim vas, dakle, braćo, milosti Božije radi, da date telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo. I ne vladajte se prema ovome veku, nego se promenite obnovljenjem uma svog, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija“ (Rimljanima 12,1,2).

Od ključne je važnosti da naš um bude orijentisan ka tome ko je Bog i šta je On uradio. Promena koju apostol Pavle teži da vidi u crkvi u Rimu ima veze s promenom uma. Inteligentan um je drugačiji od promenjenog uma. Pametni ljudi nisu uvek mudri u tome ko je Bog i šta je On uradio.

Uzmite za primer Urliha Cvinglija. On je imao izoštren um za teološke ideje. Ali, to je bio deo njegovog problema. Njegovo iskustvo s Bogom bilo je zasnovano na njegovom znanju – nepovezane duhovne stvari ostajale su u njegovoj glavi. Čak i kao dobro poznati reformator, imao je ljubavnicu a da nije uopšte mislio na nemoralnu zajednicu. Njegovo obožavanje Boga bilo je ideja u njegovom mozgu koji još nije bio promenjen Božjom blagodaću. Ali, došao je trenutak u njegovom putovanju kada je znanje koje je imao u glavi potonulo duboko u njegovo srce i on je postao obraćen čovek - njegova služba propovedanja cvetala je kao rezultat toga. Njegov um, dirnut iskustvom srca, postao je oštrij i uspešniji kao rezultat „promene obnovljenjem uma“.

Iako neki možda opisuju glavu i srce kao dva odvojena dela tela, kada mislimo o umu skloni smo da razmišljamo o intelektu, logici i razumu. Kada spominjemo srce, obično mislimo na naše emocije, osećanja i intuiciju. Ali u stvarnosti, glava i srce odgovaraju i reaguju zajedno. Psalmista David kaže: „Pokaži mi, Gospode, put svoj, i ići ću u istini Tvojoj“ da bi pokazao svoju posvećenost ne samo glave i srca, već čitavog života Bogu u proslavljanju.

7. novembar 2015.

6. SRCE BOGOSLUŽENJA

Bogosluženje ili obožavanje Boga spominje se oko 250 puta u Bibliji, a često je povezano sa odanošću. Stalno iznova Izrailjci se opominju da se sećaju ko ih je izveo iz Egipta, ko im je dao pobedu u bici i ko je učinio čuda za njih. Govori im se da, u svetlosti Božje slave i

prisustva među njima, oni ne treba da služe drugim bogovima. Peta Knjiga Mojsijeva 4,1-39. objašnjava: Bog je stvorio čoveka; On je od Izrailja stvorio naciju i izabrao ih da budu Njegov naročiti narod. On ih je izveo iz egipatskog ropstva i lično im se otkrio na Sinaju. Slično tome. On nas je stvorio, podigao svoju crkvu i pozvao nas da budemo Njegov naročiti narod. On nas je izveo iz ropstva grehu i lično nam se otkrio kroz Jevanđelje i svog Svetog duha. Posle svega što je uradio za nas, On želi da Mu vratimo odanost i obožavamo samo Njega. U 5. Mojsijevoj 6,4-9. kaže se:

„Čuj, Izrailju: Gospod je Bog naš jedini Gospod. Zato ljubi Gospoda Boga svog iz svega srca svog i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje. I neka ove reči koje ti je zapovedam danas budu u srcu tvom. I često ih napominji sinovima svojim, i govori o njima kad sediš u kući svojoj i kad ideš putem, kad ležeš i kad ustaješ. I veži ih sebi na ruku za znak, i neka ti budu kao počeonik među očima. I napiši ih na dovratnicima od kuće svoje i na vratima svojim.“

U svom planu spasenja Bog je tražio zajednicu s nama i On prezire neverstvo. On poziva Izrailj da shvati da je jedino On dostojan vernosti, da jedino On dosledno ispunjava svoja obećanja, da je samo On pravi Bog. Ovi stihovi pozivaju nas na bogoslužjenje, da misli o Njegovoj veličini prožimaju svu našu svest - naše čitavo biće.

Mat Redman je savremeni hrišćanski pisac pesama koji je napisao mnoge pesme proslavljanja i obožavanja. Jedna od njih, „Srce bogoslužjenja“, napisana je na osnovu iskustva koje je imao u crkvi. Njegov pastor primetio je sklonost vernika da za vreme zajedničkih pesama i bogoslužjenja više žele da budu zabavljeni i da ih nije mnogo zanimalo da njihovo bogoslužjenje potiče iz unutrašnjeg iskustva s Bogom. Tako je uklonio pevače, instrumente i ozvučenje na neko vreme i nagnao svoje vernike da sve odbace i provere gde se njihova srca nalaze za vreme bogoslužjenja. Rekao im je da se upitaju da li donose Bogu dar svog srca kada dolaze na bogoslužjenje. Ovo je za Mata isprva bilo teško i čudno, ali vremenom je naučio da obožava Boga na mnogo dubljem nivou.

Kada ponudimo Bogu svoje srce, On će nas voditi i dovesti u čistiju i dublju zajednicu s Njim.

14. novembar 2015.

7. VREME ZA POVEZIVANJE

Lav Tolstoj nekada je napisao: „Sve srećne porodice srećne su na isti način, a svaka nesrećna porodica nesrećna je na svoj način!”

Možda je stvarno tako. A možda nesrećne porodice ipak imaju nešto zajedničko – nedostatak zajedništva, bliskosti, cementa ljubavi koji ih ujedinjuje, ljubavi rođene na Nebu, a izražene u domu.

I upravo tu porodična bogoslužjenja mogu da pomognu, ne kao neka garancija porodične sreće, već pre kao sredstvo da se ona omogući. Porodično bogoslužjenje je životno važan rezervoar sreće u koji se mogu slivati svi blagoslovi koje Bog želi da izlije na hrišćanske domove. Naravno, potrebno je mnogo vi-še od porodičnog bogoslužjenja da bi se izgradila duhovno snažna porodica; sa druge strane, skoro je nemoguće da neka porodica bez porodičnog bogoslužjenja postavi duhovni temelj neophodan za sreću njenih članova.

„U svakoj porodici treba da se utvrdi tačno vreme za jutarnje i večernje bogoslužjenje. Koliko je prikladno da roditelji okupe svoju decu oko sebe pre prvog jutarnjeg obroka, da zahvale nebeskom Ocu na Njegovoj zaštiti u toku noći i da zatraže od Njega da im pomaže, da ih vodi i da se stara o njima u toku dana. Kako je dobro, takođe, kada se spusti veče, da se roditelji i deca još jednom okupe pred Njime i da mu zahvale na blagoslovima u toku proteklog dana.” (CG 520)

Porodično bogoslužjenje je način da se kao grupa obratimo Gospodu, to je vreme kada se in-timni porodični problemi mogu zajednički izneti pred Gospoda. Ono može da pomogne porodici da shvati da je veza koja povezuje članove porodice sasvim različita od svake druge veze. Porodično bogoslužjenje pomaže i Gospodu da ojača te veze. Kako je značajna i važna ta naša porodična tvrđava danas kada se Sotona služi toliko podmuklim sredstvima koja bi, kada se ne bismo pažljivo čuvali, rastrgla porodicu na komade, na paramparčad.

Samo Gospod može da održi porodicu na okupu, ali On to može da učini samo u onoj meri u ko-joj mu dozvoljavamo da deluje na nas pojedinačno i na nas kao zajednicu. Isto onako kao što nam lična molitva otvara vrata božanske sile, porodično bogoslužjenje to čini za nas na porodičnom nivou. Isus je rekao: „Jer bez mene ne možete činiti ništa” (Jovan 15,5). Da li je u to uključeno i održavanje čvrstih porodičnih veza, veza utemeljenih na Gospodu? Svakako!

21. novembar 2015.

8. SAVRŠENA LJUBAV

„Ne sabirajte sebi blago na zemlji, gde moljac i rđa kvari, i gde lupeži potkopavaju i krađu; Nego sabirajte sebi blago na nebu, gde ni moljac ni rđa ne kvari, i gde lupeži ne potkopavaju i ne krađu. Jer gde je vaše blago, onde će biti i srce vaše... Niko ne može dva gospodara služiti: jer ili će na jednog mrzeti, a drugog ljubiti; ili jednom voleti, a za drugog ne mariti. Ne možete Bogu služiti i mamoni.“ (Matej 6,19-21.24)

Posvećenost koju Bog zahteva nije jednostrana. Bog želi da Ga poznajemo duboko i intimno. U Jovanu 15,13-16. kaže se: „Od ove ljubavi niko veće nema, da ko dušu svoju položi za prijatelje svoje. Vi ste prijatelji moji ako tvorite šta vam ja zapovedam. Više vas ne nazivam slugama; jer sluga ne zna šta radi gospodar njegov; nego vas nazvah prijateljima; jer vam sve kazah što čuh od Oca svog. Vi mene ne izabrate, nego ja vas izabrah, i postavih vas da vi idete i rod rodite; i da vaš rod ostane, da šta god zaištete u Oca u ime moje da vam da.“

Bog želi da Mu pokažemo našu najveću ljubav: onu ljubav koja sve ostavlja, čak i svoj život radi Njega jer to je ljubav koju nam je On već pokazao. Ipak, Bog želi da prevaziđe jednostavnu zajednicu sluga - gospodar. On nas bira da budemo Njegovi prijatelji i teži da učestvujemo u Njegovim aktivnostima, da uživamo privilegije koje On ima i da poznajemo Njegove tajne (1. Korinćanima 2,9-16). Bog je pripremio naročita iznenađenja u svojim riznicama onima koji se usude da Ga obožavaju svim svojim srcem, dušom i umom. Kada ponudimo Bogu svoje srce, On će nas voditi i dovesti u čistiju i dublju zajednicu s Njim.

28. novembar 2015.

9. BOGOSLUŽENJE JE VRAĆANJE BOGU

1. DEO

Bog je svakome od nas dao toliko mnogo. Nekima je dao talente i darove da budu uspešni u nečemu. Drugima je dao novčane darove. Svima nama dao je dar vremena. Svi smo dobili nešto od našeg nebeskog Oca. Šta onda radimo s našim darovima?

Stih iz 2. Korinćanima 9,6. kaže: „Ovo pak velim: koji s tvrđom seje, s tvrđom će i požnjeti; a koji blagoslov seje, blagoslov će i požnjeti.“

Ljubav je ono što Bog želi od nas, više od bilo čega drugoga što bismo mogli da Mu vratimo. Bog je dao najveći dar koji je ikada poznat čovečanstvu. Jovan 3,16. kaže: „Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.“ Bog nam je dao velikodušno i želi da Mu mi velikodušno vratimo. Prvo što Bog želi da mu damo jeste naše srce i želi da mu ga damo u potpunosti. Kada je jedan zakonik pitao Isusa koja je najvažnija zapovest, Isus je odgovorio tako što je citirao 5. Mojsijevu 6,5: „I ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim i svom snagom svojom«. Ovo je »prva zapovest“ (Marko 12,30). Davanje srca Bogu čini da ostalo davanje bude radost.

Kada volimo Boga, želimo da mu dajemo. „Za badava ste dobili, za badava i dajite“ (Matej 10,8). Treba da želimo da dajemo tako da što više ljudi mogu da dođu u Njegovo carstvo. U srcu davanja Bogu nalazi se želja da dovedemo još više ljudi u Njegovo carstvo. To je cilj davanja desetka i darova. Naš desetak i darovi podupiru rad Božje crkve.

Bog je pozvao svoj narod da daje desetke i darove. Za mnoge ovo je zastrašujuće, jer im je teško da žive od plate koju primaju. Ali, mi treba da damo svoje darove, kao što je to učinila udovica u Isusovo vreme i dala sve što je imala (Marko 12,42-44). Elen Vajt u Čeznji vekova ovo izražava na divan način: „Među siromašnima ima mnogo onih koji čeznu da pokažu svoju zahvalnost Bogu za Njegovu milost i istinu. Oni žarko žele da podjednako učestvuju u podupiranju Njegovog dela zajedno sa svojom imućnijom braćom. Ove duše ne treba

obeshrabrivati. Neka i oni prilože svoje leptu u nebesku riznicu. Ako su date iz srca ispunjenog ljubavlju prema Bogu, ove na izgled sitnice postaće posvećeni darovi, neprocenjive žrtve kojima se Bog raduje i daje blagoslov“ (str. 530). Mali dar dat iz ljubavi vredniji je u Božjim očima od dara koji se daje iz razmetanja.

5. decembar 2015.

10. BOGOSLUŽENJE JE VRAĆANJE BOGU

2. DEO

Kako je vraćanje Bogu vid bogoslužjenja?

Kao što smo videli, Bogu dajemo jer je On najpre dao nama. Davanje je odgovor za osećanje zahvalnosti. To je oblik proslavljanja našeg Gospoda za Njegove blagoslove. Davanje našeg srca Gospodu jedan je od najvećih oblika bogoslužjenja. Mi donosimo sebe kao prazne sudove Isusu i kažemo: „Evo me, Gospode, upotrebi me za Tvoju službu. Evo mojih sredstava, mog vremena, evo mog srca, Gospode; upotrebi me da dovedem druge da upoznaju ljubav koju sam pronašao u Tebi.“

Kada dam svoje srce Isusu i zatražim da me napuni svojim Svetim duhom, stvari počinju da se menjaju u mom životu. Isus me oslobađa od mnogih greha koji su me sprečavali da Ga bolje upoznam. Što više osećam Isusovu ljubav, moja želja da Ga bolje upoznam postaje sve veća. Odvajam Mu sve više svog vremena. Počinjem da pričam o Isusu, da svedočim o slobodi koju sam pronašao u Njemu. Počinjem da dajem darove od svoje materijalne imovine. Vidim radost koja nastaje iz vernosti u desetku.

Dajem svoje srce Isusu i otkrivam da se On stvarno brine za nas. On nas blagosilja onim što nam je potrebno. Živimo po Njegovim rečima: „Ne živi čovek o samom hlebu, no o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih.“ Boravak u Isusovoj prisutnosti jedan dan stvarno je bolje od svih dana u svetu daleko od Njega.

Velikodušnim davanjem poznajemo velikodušnost. Kada svoje blago dajemo Isusu, mi sabiramo blago na nebu. Kada svoje vreme dajemo Isusu, mi vreme provodimo s Isusom. Kada dajemo svoje srce Isusu, dobijamo Isusovo srce. Nema ničeg boljeg od toga! Prijatelji, sada je vreme da svoje srce date Isusu. Budite s Isusom. Učite

o Isusu. Primate Isusovo srce. Stih iz Jezekilje 11,19. kaže: „I daću im jedno srce, i nov duh metnuću u njih, i izvadiću iz tela njihovog kameno srce i daću im srce mesno.“ Primićemo mnogo više kada Bogu vraćamo.

Bogoslužjenje je davanje obožavanja i posvećenja Bogu. Davanje svog srca, svog vremena i svojih sredstava Isusu jedan je od najboljih načina da to uradimo. Sasvim sigurno, vraćanje Bogu je bogoslužjenje!

12. decembar 2015.

11. IZAZOV PRAVE LJUBAVI

Kome ste nedavno rekli: „Volim te“? Roditeljima? Prijateljima? Zašto ste im to rekli? Možda su oni to vama rekli prvi, pa ste osećali obavezu da uzvratite. Možda ste to rekli nekom prijatelju koji se bori sa samopouzdanjem i bila mu je potrebna uteha.

Odakle dolazi ova ljubav? Ljubav je dar koji nam je dao Bog. Setite se Jovana 3,16: „Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedino-rodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.“ Božji dar ljubavi došao je kroz Isusovu žrtvu na krstu. Nema veće ljubavi od toga.

Biblija mnogo puta govori o temi ljubavi, uglavnom u kontekstu Božje ljubavi prema nama i naše prema Njemu. U Mateju 22,37-39. fariseji suočavaju Isusa s pitanjem: „Učitelju! Koja je zapovest najveća u zakonu?“ Isus odgovara: „Ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom misli svojom. Ovo je prva i najveća zapovest.“ Ljubav prema Bogu sa svim onim što jeste, vašim čitavim bićem, najveća je zapovest. Ali, Isus se tu ne zaustavlja. „A druga je kao i ova: Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe.“

Da li ste to razumeli? Ponovo pogledajte tekst. Ključna rečenica nije samo „Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe,“ već i „a druga je kao i ova.“ Ljubav prema bližnjem ne znači voleti ih samo zato što je to Isus rekao. On kaže da je druga najveća zapovest, ljubav prema bližnjima, slična ljubavi prema Bogu.

Hrišćanski pisac C.S Luis jednom je pisao da ne treba da gubimo vreme brinući se da li volimo svoje bližnje ili ne. Umesto toga, treba da se ponašamo kao da ih volimo. Događa se nešto zanimljivo kada sledite ovakvo ponašanje - počinjete da volite tu osobu. Povređivanje

nekoga koga ne volite samo još više povećava vaša negativna osećanja. Ali, ako ih volite, otkrićete da vam se manje ne sviđaju.

Nije lako dati pravu ljubav. Elen Vajt kaže: „Ako uvek na umu imamo neljubazna i nepravedna dela drugih, biće nam nemoguće da ih volimo kao što je Hristos voleo nas; ali ako se naše misli bave čudesnom ljubavlju i saosećanjem koje Hristos ima prema nama, isti duh će teći i ka drugima“ (STC, 121). Pokazivanje prave ljubavi znači da su svi važni, a ne samo ljudi koje je lako voleti. Voleti nekoga znači biti iskren i pošten prema njemu, ne zanemarujući ono što on radi.

Da bismo nekoga voleli potrebno je vreme, odvajanje vremena od našeg pretrpanog rasporeda da bismo odvojili više od sekunde i pogledali nekoga u oči i pitali kako si a da pri tome stvarno želimo da čujemo odgovor. To je ono što Hristos radi.

Mi često volimo zbog očekivane reakcije: zahvaljivanje, zagrljaj, osmeh, možda dobijamo i nešto zauzvrat. Izazov prave ljubavi ne povlači nikakve obaveze, ništa ne očekuje zauzvrat. Ako niko ne gleda, da li bismo na kraju dana bili zadovoljni sobom, načinom na koji smo bili Hristov glas, ruke ili noge u svakoj situaciji?

Iako možda nikada nećemo moći istinski da volimo onako kako je Bog namenio, važno je da damo sve od sebe s onim što nam je Bog dao. Ako sve radite u istinitoj, nesebičnoj ljubavi, ne možete da pogrešite.

19. decembar 2015.

12. DRŽIMO SE ZAJEDNO

Stručnjaci su otkrili da je u ratu izolacija jedan od najboljih načina da se zatvorenik natera da progovori. Usamljenost s kojom se suočavaju u samici uništava najosnovniji sistem podrške koju ljudsko biće može da ima - snagu zajednice.

Postoji priča o jednom čoveku koji je od svog sina tražio da prelomi svežanj grana koji je ležao u blizini gomile drveta. Vraćajući se kasnije da proveri šta dečak radi, pronašao je veoma očajnog dečaka koji je i dalje, na kolenima, pokušavao da prelomi svežanj grana. Dečak je naslonio svežanj na ambar i pokušavao da stane u sredinu i tako ga prelomi, ali grane su bile previše jake. Potpuno očajan, dečak je skakao gore-dole po svežnju, nadajući se da će ga konačno prelomiti.

Ali, nije uspeo. Trljajući izubijana kolena, dečak je bespomoćno posmatrao oca. Onda je otac odvezao zavežanj i počeo da prelama grane, jednu po jednu. Za nekoliko minuta, sve su grane bile polomljene.

Slično tome, crkva je snažnija kada su vernici povezani međusobno, sa ujedinjenim ciljem. Naše pesme hvale punije su i vedrije kada ih peva cela crkva. Molitve i svedočanstva drugih podupiru čitavo Hristovo telo onako kako to nikada ne bi moglo da se dogodi u izolaciji. Ako smo sami, ranjivi smo i podložni obeshrabrenju, ali zajedno, čak iako se radi o maloj grupi, imamo neverovatnu otpornost. Ista dinamika koja nas jača čini da naše bogoslužjenje postane mnogo bogatije iskustvo. Renesansni pesnik, Džon Don, izrazio je ljudsku potrebu za zajednicom rečima: „Niko nije ostrvo.“

Otkriće važnosti života u maloj grupi i osećaja povezanosti sa zajednicom bilo je veliko iskustvo reformacije.

Danas, širom sveta, male grupe ljudi sastaju se da se zajedno mole, proučavaju, ohrabruju i služe jedni drugima kao zajednica vernika. Pažljivo pogledajte sledeću sliku života novozavetne crkve:

„Koji dakle rado primiše reč njegovu krstiše se; i pristade u taj dan oko tri hiljade duša. I ostaše jednako u nauci apostolskoj, i u zajednici, i u lomljenju hleba, i u molitvama. I uđe strah u svaku dušu; jer apostoli činiše mnoga čudesa i znake u Jerusalemu. A svi koji verovali behu zajedno, i imahu sve zajedno. I tečevinu i imanje prodavahu i razdavahu svima kao što ko trebaše. I svaki dan behu jednako jednodušno u crkvi, i lomljahu hleb po kućama, i primahu hranu s radošću i u prostoti srca, Hvaleći Boga, i imajući milost u sviju ljudi. A Gospod svaki dan umnožavaše društvo onih koji se spasavahu.“ (Dela 2,41-47)

Dok zamišljate kako je crkva tada mogla da izgleda, kakva je ona bila u poređenju s vašom crkvom danas? Nije sasvim mudro očekivati da novozavetno iskustvo treba da se ponovi i danas. Postoje mnoga područja koja ne mogu da se uporede: mi imamo Biblije, štamparije i široki raspon medijskih mogućnosti koje njima nisu bili na raspolaganju. Veći deo sveta, mada ne i sav, upoznat je s porukom hrišćanstva, dok je u Novom zavetu to bila samo glasina. Crkvu je tada činila samo šačica vernika, što danas nije slučaj. Ali, bez obzira koliko crkva raste ili s kakvim teološkim problemima se bori, najsnažnija sila za Božje carstvo uvek će biti mala grupa vernika koji rade za Hrista.

13. UČINI ME ČISTIM

Sveti Avgustin iz Hipa u svojem delu "Ispovesti", opisao je stav iz svoje mladosti čuvenim rečima: „Gospode, učini me čistim, ali ne još.“ Ovakav stav poznat je skoro svima nama. To je u osnovi varijacija ideje da je duh srčan ali telo slabo. Carstvo Božje, kao i mnogo drugih vrednosti kao što su jednakost ili činjenje dobrih dela, nešto je što prihvatamo u principu, ali spori smo u njihovom sprovođenju. Govorimo u sebi: „Naravno, slažem se sa principom, ali moram li baš sada i ovde da se bavim ovim prosjakom?“ Koliko često srećemo ljude kojima je očajnički nešto potrebno, ljude kojima je potrebno prijateljstvo ili uteha; ljude sa hitnim fizičkim i finansijskim potrebama? Koliko često ne „svedočimo“ zato što ljudi izgledaju neprijemljivo i ravnodušno prema onome što imamo da im ponudimo, zato što ono što nudimo ne ispunjava njihove potrebe? Učestvujemo u aktivnostima kao što su deljenje pozivnica ili traktata i učestvujemo na evanđeoskim aktivnostima na koje nismo pozvali svoje prijatelje i pretpostavljamo da obavljamo svoju misionarsku ulogu. Možda smo zadovoljni što finansijski podržavamo dobrotvorna društva ili crkvene projekte, pa se zatim pitamo zašto ovaj trud kao da ne donosi ploda.

Elen Vajt piše: „Svuda prevlađuje sklonost da se lični rad prenosi na organizaciju. Ljudska mudrost teži udruživanju, centralizaciji i podizanju velikih crkava i ustanova. Dela dobročinstva mnogi prepuštaju udruženjima i dobrotvornim ustanovama; oni izbegavaju dodir sa svetom i njihova srca postaju sve hladnija. Sve više se uvlače u sebe, postaju neosetljivi, i ljubav prema Bogu i ljudima izumire u njihovim dušama.

Hristos svojim sledbenicima stavlja u zadatak lični rad, delo koje se ne može obaviti preko nekog zastupnika ili zamenika. Zalaganje za bolesne i siromašne, objavljivanje Jevanđelja izgubljenima, ne treba da bude prepušteno udruženjima ili organizacijama dobrotvornih ustanova. Jevanđelje zahteva ličnu odgovornost, lični napor i ličnu žrtvu“ (Zdravlje i sreća, str. 124).

„Bog bi mogao da postigne svoj cilj spasavanja grešnika bez naše pomoći; ali da bismo razvili karakter sličan Hristovom, moramo sudelovati u Njegovom radu. Da bismo učestvovali u Njegovoj radosti

- radosti da vidimo duše otkupljene Njegovom žrtvom - moramo sudelovati u Njegovim naporima za njihovo otkupljenje“ (Čežnja vekova, str. 108) Ako iskoristimo svaku priliku da propovedamo Jevande-lje onako kako smo ga doživeli, mi učestvujemo u Hristovoj misiji i Njegovoj radosti.

Zato neka danas, kada obnavljamo našu zajednicu sa Hristom kroz obred Večere Gospodnje, naše reči budu: “Učini me čistim, danas!”

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za subotnu školu pri Glavnom odboru
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2015.
Za internu upotrebu

adventistička misija 60°

DVD Adventistička misija donosi vam svakog tromesečja nove vesti iz misije. Upoznajte nove ljude i njihova životna iskustva. Saznajte kako su vaši darovi uticali na razvoj Božjeg dela širom sveta.

nova **ISKUSTVA** svakog
ista **MISIJA** tromesečja

Preuzmite
Power Point prezentacije sa
fotografijama osoba čija su
životna iskustva predstavljena u
Vestima iz sveta.

www.subotnaskola.org

HRIŠĆANSKA
ADVENTISTIČKA CRKVA